

[Ivar Nørgaard.]

i stedet for 1,7 pct. eller 1,5 pct. ved sidste opgørelse for samme måned i 1967. Nu vil man bremse kraftigt op, og hvad er det, man vil? Man vil lave byggestop, man vil fordyre en række produktioner, og hvis det overhovedet skal have nogen virkning, ja, så kan det vel ikke blive andet, end, at der bliver produceret mindre og der bliver bygget mindre, og det vil sige, at der bliver mere arbejdsløshed.

Økonomiministeren sagde i formiddags, at man ikke kunne have en ganske klar fornemmelse af, hvordan resten af året ville udvikle sig. Men økonomiministeren og flere andre har henvist til, at mange eksperter har haft den opfattelse, at man nok ville få en fortsat højkonjunktur, og at man derfor kom i risiko for at få en overophedet økonomi hen på sommeren. Men det er jo karakteristisk, at statsministeren for lidt siden meget kraftigt har fremhævet, at man ikke kan være så forudseende, at man kan vide noget om, hvilke store begivenheder og ændringer der finder sted i verden som f. eks., at de Gaulle falder ved en folkeafstemning. Nej, det kan man selvfølgelig ikke, men det, at de Gaulle falder ved en folkeafstemning, det, at der bliver valutakrise, det kunne måske også få indflydelse på konjunkturudviklingen i Europa. Hvem siger, at denne valutakrise, at de politiske problemer i Frankrig ikke vil afstedkomme vanskeligheder for konjunkturer, således at forudsigelserne om en konjunkturopgang i det øvrige Vesteuropa nu ikke mere holder på samme måde som før generalens fald? Hvis det er tilfældet, er det jo ganske overordentlig letsindigt af den danske regering på nuværende tidspunkt at sætte så kraftige bremsen ind; dér burde man gøre, som de tidligere socialdemokratiske regeringer gjorde: vente med sådanne finanspolitiske foranstaltninger, til man er sikker på, at man ikke skaber yderligere arbejdsløshed.

Men man kan efter vor opfattelse ikke parallelisere de finanspolitiske indgreb med de pengepolitiske indgreb. Sagen er jo den, at allerede for måneder siden var det åbenbart for næsten alle mennesker, at vi ikke kunne holde det renteniveau, vi var slået ind på herhjemme, hverken for den lange rente eller for diskontoen. Det blev sagt og skrevet af mange, ja, jeg har nævnt det også

i diskussioner med økonomiministeren både i Folketinget og uden for Folketinget. Men det var blevet lidt af en prestigesag for regeringen at sidde den slags viden overhørig; ikke at lytte til den slags advarsler, simpelt hen fordi man havde gjort en stabil lav rente til synonym med regeringens heldige politik. Man havde gjort det synonymt med resultatet af regeringens heldige politik, og skulle man opgive det, ja, så faldt meget af det væk, som regeringens mange talsmænd havde fremhævet ved det ene møde efter det andet. Derfor bebrejder vi regeringen, og gør det altså stadig, at den ikke sørgede for, at der blev handlet noget hurtigere, at man ikke hævdede både den lange rente og den korte rente samtidig; i så fald tror vi ikke, man havde behøvet at gå til så drastiske skridt, som man har gjort nu.

Finansministeren nævnte sammenhængen mellem personalelofter og rationaliseringen af den offentlige administration og spørgsmålet om de reformer, vi arbejder med inden for tjenestemandsområdet i øjeblikket. Jeg tror nok, at finansministeren trak lidt for store vekslers på oppositionens formodede enighed i denne sag, idet finansministeren sagde, at han var glad for, at oppositionen også kunne tilslutte sig regeringens idé med disse lofter. Det, jeg sagde, var, at det kan være særdeles rimeligt og hensigtsmæssigt at gøre en betydelig større indsats på dette område for at spare arbejdskraft i det offentlige, men at der var en stor risiko for, at man gjorde det alt for numerisk og generelt, når man lavede den slags ordninger. Det, man må forsøge på, er at analysere de enkelte funktioner, der varetages af det offentlige, og sørge for, at man får placeret den arbejdskraft, der er nødvendig, og kun den, hvis det medfører, at også antallet bliver reduceret; i andre tilfælde vil det utvivlsomt vise sig, at det er langt mere hensigtsmæssigt at foretage en omfordeling af de enkelte opgaver på de forskellige personalekategorier, således at man får udnyttet den viden, personalekategorierne har, mere rationelt, og således at man undgår anvendelsen af overkvalificeret arbejdskraft.

Jeg er bange for, at man med det, man nu påtænker, kommer til at skade de bestræbelser, der dog nu er i gang inden for lønnings- og pensionsministeriet, og jeg kunne godt